

toppinum var alt stríðið vert. Tú sást allar tær umkring liggjandi oyggjarnar, og koralrivini í havinum, og tá sólin kom upp, kastaði hon spakuliga ein pyramidu-skaptan skugga á hav-ið. Hetta vara skuggin av sjálvum fjallinum og tað sá sera flott út. Á vegnum niður aftur varð gingið framvið einum avbera stórum kletti, sum tey sjálvandi skuldu klatra uppá. Tað vísti seg so, at hetta var ein av teimum lögnum ríngasteinunum, sum vit jú eisini hava í Føroyum. Tað var eingin frágreiðing um, hví hann ríngaði, og ongin sjónlig orsök heldur.

Aftaná at hava verið har í 3 nætur kom bátur eftir okkum, og skuldi sigla okkum longur norður til oyanna Tawewa. Henda vísti seg at verða nógv tann besta vitjanin hjá okkum á Fiji. Henda oyggin hevði hvíta sandstrond allan vegin runt og koralir somuleiðis. Serliga ein strond skaraði framúr, hon kallaðist Sunset Beach.

RISAKRABBAR Í SMÁTTUNUM

Vit finga eina smáttu at búgva í, og fyri at tað ikki skal vera lygn, so lá hon beint á strondini við útsýni yvir havið. Av tí at veðrið er so gott, hava tey hvørki hurðar ella vindeyggu, men bert op, fyri at tann kølandi havvindurin kann blæsa ígjøgnum. Inni var ikki meira enn ein dupultsong við moskituneti uppiyvir, men hetta gjørdi onki, tí tað var ikki har vit brúktu tíðina.

Sum á Waya Sewa, so var ongin elektriskur streymur her, men tey høvdu ein generator, ið tey nýttu, tá matur skuldi gerast. Okkara fyrsta nátt í smáttuni var sindur skelkandi. Halla fór tíðliga í song og John var sitandi eina løtu og prátaði við nakrar danir vit høvdu

Eitt av teimum órørdum oyggjasamfeløgum, har tey enn hava ein høvding

hitt. Sum sagt var onki ljós í smáttuni, so tað var bara at kanna seingina væl og virðiliga fyri smákyktum við lummalyktini, og so hoppa inn undir netið og royna at sovna. Onki lá og goymdi seg í seingini, so Halla legði seg. Eftir at hava ligið still leingi, byrjaði eitt ljóð at skara meira og meira burturúr (tú hoyrir alla tíðina onkur löginn ljóð, tí tað er so stilt), og hetta var eitt so vorðið trippandi ljóð. Sium at sita og 'trilla' við fingrarneglinum á bordið. Hetta bleiv so við eina løtu, men tá eg tendraði lummalyktina, var onki at siggja. Tá

so John kom í song, hvarv tað eina løtu. Tað bleiv friðarligt, og vit vórðu um at sovna, tá John hoyrir okkurt BEINT frammanfyri nøsini, og hann treiv eftir lyktini og lýsti á vegginn frammanfyri sær. Tað var ein risakrabbi - skelin hevur verið einar 30 cm. - ið hevði klatrað upp eftir veggnum í bambussmáttuni. Tað sá ógvuliga stuttligt út, tí teir ganga upp eftir við afturpartinum fyrst, tí teirra megi liggur í fremstu klørnum, sum teir trýsta seg upp við. Hetta eru »landkrabbar«, sum liva í holum í tí bleytu moldini, og koma

upp um náttina. Onkuntíð tá vit fóru upp um náttina á vesið, sóu vit, hvussu teir runnu aftur og fram millum pálmatrøðini, og eisini av og á, at teir stóru krabbagoggurnar skiftu goggu.

KAVADU Í GROTTUM

Vallaraheimið vit búðu á, gjørdi onkuntíð ymiskar útfærðir, og vit fóru tann eina dagin við einum báti til onkrar holur, har vit skuldu kava. Fyrst sigldu vit til eina lítla oyggj, har tað lítla bygðasamfelagið var skipað sum fyrr í tíðini, við einum einaráðandi høvdingi. Vit skuldu so gjalda honum okkurt smávegis fyri at sleppa á land á oyinni við holunum, og hetta varð gjørt. Stuttligt var at siggja hesa lítla bygð við øllum strásmáttunum og øll børnini runnu runt nakin og spældu í sjóvarmálanum. Teu hildu tað vera sera skemtiligt at kasta hvalspýggi eftir okkum. Vit fóru á land á eini hvítari strond, og gingu niðan ígjøgnum einar smalar trappur og inn í fjallið. Síðan niður aftur innanfyri og trappurnar gingu líka út í tað kalda myrkagrøna vatnið inni í hellinum. Sólin sá inn ígjøgnum eina rívu í loftinum, og vit svumu rent og snorklaðu í tí djúpa hylinum. Har var ongin útskipting av vatninum uttan tá tað regnaði niður ígjøgnum, og teir søgdu frá, at har livdu 3 fiskar í, sum ongantíð sluppu út. Teir vóru rímliga stórir, og vit høvdu wc og telefon inni á kamarinum. (Har vóru eisini ein rúgva av kakkerlakkum, men teir fara undir, finna inngongd-

ina, ið var eitt op ígjøgnum bergvegginn og koma upp aftur hinumegin. Hetta hellið var býlamyrkt, og við tí lítlu lummalyktini vit høvdu, bar ikki til at siggja loftið, so stórt var tað. Eitt annað lið av fjakkaram hevði verið har nakrar dagar undan, og tey høvdu verið so heppin, at eitt stórt ferðafólkaskip hevði verið har eisini, og tey høvdu ljóskastarar við, so hellið hevði verið ordiliga upplýst og sera vakurt; bert spell at vit ikki sóu tað so gott.

Um kvøldið vóru vit so heppin at fáa høvi at smakka ta tiltiknu lovmáltíðina, sum er tann traditionelli Fiji háturin at gera festmáltíð. Tey gera allan matin, epli, kjøt, høsrunar og annað í einum ovni, ið er eitt hol í jørdini. Har hava tey kynt eld, og maturin liggur so her niðri í timar, áðrenn hann verður tikin upp aftur. Hetta førir við sær, at maturin fer ein roykkendan smakk, og okkum dámdi hann avbera væl.

Aftaná at hava verið uml. tvær vikur úti á hesum 3 oyggjum, sigldu vit aftur til meginlandið. Stórir munur er á, og tað var sera trist at skula venja seg við ferðslu og stress aftur. Vit vóru fyrst nakrar dagar í býnum Lautoka, og síðan fóru vit til »ferðamannabýin« Nadi, sum úttalast Nandi. Her búðu vit á einum, fyri okkum, luksushotelli í eina viku, tí hetta hevði svimjihyl, og vit høvdu wc og telefon inni á kamarinum. (Har vóru eisini ein rúgva av kakkerlakkum, men teir tósa vit minni um).

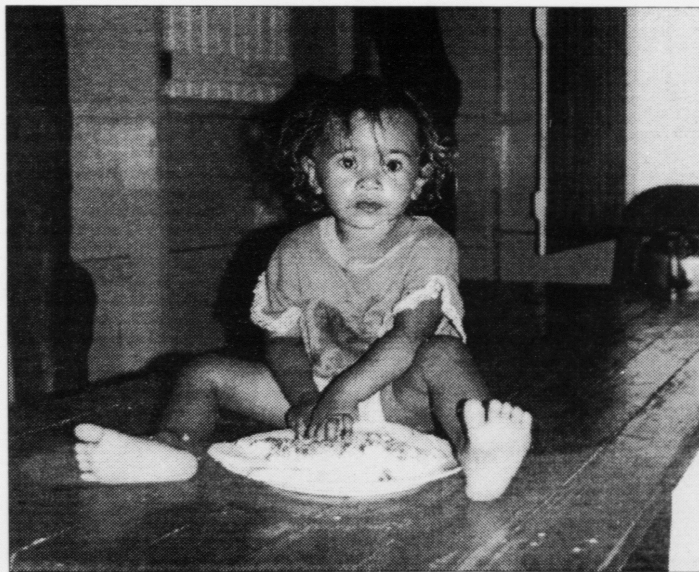
Seinastu dagarnar á Fiji gingu við at siggja vánaligar indiskar filmar í biohøllini, og spæla kort við einum dana vit hittu. Sum heild var okkara fatan av Fiji, at her býr eitt ógvuliga fitt og tolið fólkaslag, sum dugur at skemta sær uttan at noyðast at gjalda eitt oyra fyri tað. Vit gloymdi at nevna at hvørja ferð ein lítill stædger var í gerandisdegnum, so trivu tey gítarin fram og settu seg at syngja. Eisini eru tey eitt sera Guðsótandi fólk, sum vit sóu, tá vit einaferð vóru í kikkju við teimum. Kórið sang avbera vakurt, og sunnudagsskúla bórnini høvdu gjørt einum og hvørjum sunnudagsskúla í Føroyum fyri skommum, so harti sungu tey.

Tað var við tungum hjarta, at vit sögdu farvæl við Fiji, og hildu leiðina heim eftir aftur. Vit hoyrdu um stórkavan, sum hevði herjað um landið, júst um hesa tíðina, so vit óttaðust fyri, at vit fóru at fáa tað ringt við at venja okkum við kuldan aftur.

Hetta var seinasta frásøgn okkara, og vónandi hava tey verið við til at eggja øðrum - ungum sum eldri - at fara út um landoddarnar og siggja eitt sindur av heiminum, vit liva í. Tað er ikki so torført sum tað kann tykjast, tað ræður bara um at taka eina avgerð og so arbeiða fram ímóti, at hon gerst veruleiki. Onkur segði, at lívið er ein ferð, men vit siga: at ferðast er at liva.

Takk fyri okkum og góða ferð

Halla og John

Fiji'anskur bordsiður